

[H. C. Hansen.]

det altså ikke svært ved at finde. Det samme blad går videre — går jeg ud fra — end nogen anden, når det siger, at

„for modstandere af baser i Danmark er det ligegyldigt, enten regeringschefen hedder Erik Eriksen eller Hødtoft. Men der er størst udsigt til, at der vindes tid, hvis Erik Eriksen får lov til at fortsætte foreløbigt, og kommer tid, kommer råd“.

Og det finder udenrigsministeren sig i. Mit parti aner ikke noget om, hvilke oplysninger om denne sag der efterhånden er tilvejebragt — og vi forbeholder os overfor dette spørgsmål i enhver henseende vor stilling. Men formanden for Atlantrådet må jo føle sin prestige stærkt øget, når han ser sådanne udtalelser. Han må jo som statsministeren finde det stemmende med de herrers værdighed. Og hvis det så var det eneste, de konservative ministre og navnlig udenrigsministeren må lade sig byde.

Det radikale „Fyns Venstreblad“ sagde den 4. maj, at ved den afgørelse, der er truffet om regeringens fortsættelse, til grundlovssagen er løst, er der tilvejebragt sikkerhed for, hvad man hævder „Aarhuus Stiftstidende“ skal have sagt, at

„Ingen beslutninger træffes af udenrigspolitisk eller indrepolitisk karakter, medmindre de er godkendt af den radikale rigsdagsgruppe“.

Med megen venlighed og forståelse tilføjer bladet:

„Socialdemokraterne er fortsat garanter både for udenrigsminister Ole Bjørn Kraft og forsvarsminister Harald Petersen, men der er truffet foranstaltninger til, at de to omstridte ministre ikke kan føre landet ud i nye farlige situationer, så længe grundlovsarbejdet ikke er bragt til afslutning“.

Jeg spørger: Med hvilke fornemmelser tager udenrigsministeren imod sådanne udtalelser fra venligsindet side? Og med hvilke følelser læser han i det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards Skive-blad, at man nu i hvert fald for 1 måned har sikret sig imod, at Bjørn Kraft kan lave flere nye ulykker?

Det er selvfølgelig statsministerens ret at træffe politiske aftaler med hvilke partier som helst her i salen. Også med det radikale venstre, som dog vist ellers ikke har kunnet glæde sig ved nogen synderlig respekteret position i venstres og de konservatives

presse. Men det, konservatismen, dens ministre og navnlig da udenrigsministeren her lader sig byde for allernådigst at få lov til at bevare regeringsansvaret, det er dog vist mere, end de fleste politikere med ansigtet i behold ville kunne tage.

Der må altså — såvidt man har kunnet se af det, der hidtil har foreligget i pressen — fra begge sider være givet betydelige indrømmelser for at sikre regeringens fortsættelse på ubestemt tid — eller på almindelige parlamentariske vilkår, som det hedder.

For klarhedens skyld vil jeg gerne stille et par spørgsmål til det radikale venstre.

For det første: lad os forudsætte, at det ulykkelige skulle ske, at grundlovssagen ikke blev gennemført. Jeg og mit parti håber, at dette ikke vil ske, og vi vil helhjertet sætte vore kræfter ind for grundlovens vedtagelse. Men falder den alligevel, har da det radikale venstre tilsikret regeringen, at den på trods af en klar vælgerafgørelse den 21. april alligevel kan udskrive nyt valg — 1½ måned efter et lige afholdt valg til rigsdagen?

For det andet: „Politiken“ skrev i søndags, den 4. maj:

„I drøftelserne“

— af sammenhængen må man formode mellem statsministeren og de radikale repræsentanter —

„har også Ole Bjørn Krafts ledelse af udenrigspolitikken spillet en betydelig rolle og været genstand for indgående forhandlinger“.

Må jeg spørge: Ville der være noget ulykkeligt i, om disse indgående forhandlinger kort blev refereret her i tinget?

Der går jo utallige rygter om, at udenrigsministeren skal forlade regeringen efter den 5. juni, og det fortælles, at også forsvarsministeren skal væk. Jeg synes, at det for offentlighedens interesses skyld vil være rigtigt at spørge: Har det radikale venstre stillet krav herom eller antydning af fornuftige heri, og har statsministeren diskuteret disse spørgsmål med det radikale parti? Det forekommer mig, at det ville være af interesse, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard oplyser tinget herom.

Må jeg herefter stille nogle spørgsmål til den højtærede statsminister:

For det første, hvilke betingelser har regeringen stillet for at kunne fortsætte?

For det andet: Er det rigtigt, hvad der